

ȘTEFANIA MIHALACHE ȘI SISTEMELE UNEI MECANICI SPIRITUALE

Volumul Ștefaniei Mihalache*, *Sisteme de fixare și prindere*, este o tetralogie formată din *Primul și A doua*, *Colierul dublu* și *Cablul de tracțiune*. Poemele nu mai aparțin de data aceasta... *secretarei*, ci unei voci în așteptarea împlinirii tainei nașterii, care modifică relația sinelui cu lumea, limbajul și propria ființă, un quest cu titlu tehnicist și accente expresioniste: „Tu, primul, să nu plângi/ când vei afla că/ m-au tăiat să te scoată/ carnea mea/ avea atunci/ cea mai mare nevoie/ să fie despărțită în două/ tânjea/ după fiorul rece al cuțitului/ și mintea după mâna caldă a anesteziului/ care să ia durerea.” (*Paravan*). Primele două părți sunt un dialog imaginat cu noile geneze, un miracol intim, cu care vocea poemelor a împărțit deja *Istoria facerii*, dorind și una a Cuvântului: „...Caut în lume cuvinte pentru tine/ cuvinte care să-ți vorbească așa cum ți-au vorbit inima și/ sângele meu”. Textele devin astfel mesaje ale sinelui către lumea interioară, cu percepții noi ale propriului corp (de ex. *Burta mea ca un cartof*, *Burta mea goală*, *Burta mea plată*). Sarcina devine o peliculă tarkovskiană „cu o umbră fugită-ntr-o mare de gri” (*Filmul*), din ale cărei ape se revine științific cu constatarea particularităților anatomice surprinse la ecograf: „În interiorul sacului amniotic făt unic cu mișcări active prezente, cu activitate cardiacă vizibilă, total diferită de portretul Primului din final: Tu/ ești din aluatul/ din care se fac băieții silfizi/ băieții de alabastru/ de fildeș/ de porțelan [...]” (*Nimic nu te va descrie vreodată mai bine*).

Ca niște lanțuri de nucleotide, poemele se structurează în jurul unei axe comune, de la aventura maternității la meditația asupra vieții – din care fac parte coroziunea, îmbătrânirea, teama de mecanicitate, dorința intimă de a dăinui, anodinel cotidian. *Colierul dublu*, ca sistem de fixare a genomului emoției este anticipat de unele texte din *A doua*: „[...] mâna ta o să mă oprească măcar o dată/ încă puțin aici,/ ca o iertare pe care nu poți să o înțelegi/ și nu știi de unde vine/ ca un zid/ spre o grădină cu țevi prin care se împing molecule de oxigen/ scâpate altor respirații.” (*Repetiția*); „Tu vii către mine/ cu un alai de umbre războinice/ conduse de bunica din America aceea care dormea/ cu Coltul sub pernă [...]” (*În tine, umbrele*) – micro-geneze textuale fixate în ADN-ul subiectiv. Aici, elixirul tinereții se vinde la borcănașe: „Seara aliniezi cremele unsoare uleiurile texturile grase/ care să pompeze încă o zi/ sânge proaspăt sub decolteul meu [...]” (*Celule stem*). Nostalgia e starea definitorie din spirala vârstei în *Opritor 1* și *Opritor 2*, aluzii cărtăresciene în cheie tranzitiv-parodică: „Începe să mi se potrivească nostalgia/ și rochiile crem/ și gențile retro/ și o casă cu pat de fier forjat/ și colivii decorative [...]”

(*Opritor 1*). În *Opritor 2*, Penelopa remaiază ciorapi „numai de dragul de-a reînvia/ un meșteșug pierdut”. La mesele în familie se joacă o piesă de teatru absurd, în care erodarea corporalului rămâne singura evidență: „Burțile nu trec niciodată/ nu se resorb [...] / ca niște fapte/ despre care/ nimeni din familie nu vorbește/ la mesele la care ne adunăm toți decențele/ ele rămân.” (*Prietene în vizită*) Ludicul *Melc Melc Codobelc* e spulberat de grozăvia morții bruște și inevitabile: „Pe ploaie și-n grabă/ talpa mea strivește un melc [...] / privesc înapoi șocată/ cum, cu carcasa spartă,/ își întoarce piciorul vâcos/ pe o parte [...] / mă gândesc/ iată/ așa se moare/ pe o parte și îndelung/ îl veghez/ cu carnea în cumpănă.”. În cotidian, ursitoarele cad în grotesc, umblând „mascate de reviste cu Turnul de Veghe” (*Trei*); „*Permanent*-ul e un semn al ratării șansei/ trădării viselor de tinerețe”; „imaginea rock-punk/ a vreunei doamne cu coasa devine o doamnă cu rochie albastru pastel/ obraji roșii pudrați/ și perucă”. (*Doamna în culori pastel*)

Cablul de tracțiune susține mecanica din interiorul cuplului: „...O iubire coaptă avem/ o iubire ca stânca bătrână/ pe noi se poate cățara oricine. [...]” (*Inel de cuplare 1*). Copiii prezenți sunt cablul care tractează copiii din actualii și foștii părinți, lanțuri care revin statornic la aceeași spirală: „Acum noi suntem patru,/ și mai puternici ca încă alți patru,/ pentru că ei, [...] / nu-și vânează cozile alergând ore în șir în cerc/ ca noi”. (*Patru*). Consecința secătuirii energiei celor tractați e că: „Îmbătrânesc/ și tații mei își retrag de sub mine/ unul mâinile mari și calde de inginer/ celălalt mâinile subțiri și nervoase de poet/ amândoi își retrag din mine mințile [...]” (*Capete 2*). Din ceilalți-care-sunt-eu revin constant figurile tatălui și *Femeii care se uită la munte*, semințe perpetuate laolaltă cu stările lor. Tonul final al *tracțiunii* e voit confesiv, ca o lecție pentru semințele germinate care acum înfloresc: „Primul și a doua,/ să nu vă temeți,/ arborele nostru este peren [...] / chiar și când e fag, stejar sau ulm/ cu coaja sărită de uscăciune în curtea unei biserici din Sud/ în care/ ni se pomenește/ tot neamul.”. (*Arborele nostru este peren*)

Sistemele de fixare și prindere a vieții se resimt în noi toți ca o karmă multiplicată a generațiilor, cu speranța că vom fi varianta upgradată a semințelor trecutului, în ciuda zimților lui Saturn: „...În ziua a treia de frig/ noi patru/ eu, tu, primul și a doua/ suntem ca un ceas floral/ cu patru limbi/ care se suprapun nebunește/ fiindcă toate patru/ se mișcă după soare.”. (*Ger*)

*Ștefania Mihalache, *Sisteme de fixare și prindere*, Editura Nemira, București, 2016